

quals alguns apelen troques els altres rapes. O sia pus (pres) dell *fen* o del *stram* del ordi feta» (f. 98).

Demés, aquest text registra un altre mot desconegut dels diccionaris catalans i molt generalitzat en el domini romànic: és l'*estram* < llat. STRAMEN.

Cat. *narills*

La *Cirurgia* (f. 82) té una rúbrica que tracta «De bubes e de inflament e rogor de la cara e dell tencament de les *narills* e de lo pelament de les ceylles e los lebrosos». Els exemples d'aquest mot, adduïts per *Aguiló*, són nombrosos: «Vomitant per les *narils*» (Alegre, 130 v.º); «cavalcant en un cavall negre ... dels *narils* del qual exia molt fum» (*Leg.*, II, 81). En català modern compareixen els *narius*: «sos *narius* se dilatan» (Bosch de la Trinxeria, *Pla y Montanya*, 113). El prov. antic coneix *narilha*: «et venon los dos als huells e ls autres dos a las *narilhas*» (*Anathomie*, f. 7c).

Mistral, *Tresor*, registra el mot *narriho*, *narrilho* 'petite narine', 'narine'. Segons totes les probabilitats, el cat. *narils* no és més que un representant de NARICAE, el qual ha esdevingut *nariu*, passant al singular, igualment que *fulla*, *figa*, *poma*, etc. I la -u de *nariu*, paral·lelament a les regressions de *alba*, *aubà*, *galta*, *delme*, ha esdevingut *naril*, del qual, fins i tot possiblement prové el prov. *narilhas*. Cal advertir, al mateix temps, que el provençal *narilho* no és pas originàriament un diminutiu, 'petite narine', sinó que s'ha pervingut a aquest significat per raó de la desinència del mot.

vis i *faç*

Els mots *vis* i *faç* 'cara', 'aspecte', han desaparegut del català modern amb tot i ésser molt coneguts i molt estesos en català antic: «De cura d huyls, confora lo *vis* contra macula» (*Cirurgia*, f. 90); «lo vulto o *fas* o ymage dell de Nostra Senyora» (*Ardits*, v, 51); «a hou *faç* a *faç* veureu lo Creador» (*Ritual de Tarragona*, 1550, 81 v.º). Per què aquests dos mots han desaparegut del català? Han desaparegut, no precisament per la manca de cos, sinó més aviat per la duplictat de significació. *Vis* podia designar l'òrgan de la visió, la cara i el participi del verb *veure*: d'aquí que aquest

darrer esdevingués *vist*. I el *vis* 'cara' quedés substituït per *visatge* : «on es lo bell semblant que m demostrava ton *visatge*» (Blanquerna, 159), d'una banda,* i *faç* per *fatxa* d'origen italià. Corrobora la vitalitat del cat. antic *faç* el mot *façana* : «qui rentará scudelles ... en la *façana* de les fonts de la dita vila» (*Jochs Florals*, 1895, 210, segle xv).

Cat. *rodella* 'genoll'

Havia considerat com un dels criteris lexicals distintius entre el català i el castellà el mot *genoll* enfront del cast. *rodilla*, que havia substituït a GENUCLU per raó de l'homonímia provocada entre els resultats castellans de GENUCLU i FOENUCLU.

Rodella, però, ha existit en català antic amb el significat de 'genoll'. Ho demostra la següent rúbrica : «Del deslogament de la *rodela* del jonoyl» (*Cyrugia*, f. 39); «De acidament de la *rodela* dell genoyll» (*Ib.*, f. 15). Així com el FOENUCLU ha estat la causa de la desaparició del *genoll* en el domini castellà, la *rodella* 'escut' ha estat la causa de la desaparició de la *rodella* 'ròtula'. Els exemples de *rodella* 'escut' són abundosos en català antic i modern: «ab ballesta o arcabús o lansa o spasa y *rodela*» (*Hist. Poll.*, III, 188), s. xvii; «Armas defensivas : cuyrassa, ... pavés, *rodella*» (*Ib.*, I, 242) s. xiv. Els diccionaris catalans antics també registren la *rodella* amb aquest significat : «*Rodella* Clypeus, ei ... *Rodella*, o rodianxa de fus. Verticillns». En Esteve-Belvitges trobem : «*Rodella*, s. f., arma defensiva, especie d escut rodó. Rotundus clypeus. Rodella de gènoll. Ant. copa del genoll.» *Rodella* encara tenia un altre significat : era el de 'blanc dels exercicis de tirar'; «tirar a la *rodella*»: tirar al blanc (Sant Bartomeu del Grau).

La prova més clara de la influència que aquesta *rodella* ha exercit damunt la 'ròtula', la tenim en els mateixos exemples antics que, en parlar-ne, sempre distingeixen : «de la *rodela* del jonoyl».

Aquesta *rodella*, doncs, es podia confondre amb la *rodella* 'escut'.

A. GRIERA

* És curiós de constatar que tots els exemples del català antic que tenim de *visatge* provenen de R. Lull.

MISCEL·LÀNIA

Etimologies

Cat. *colrar*

El *REW*, 3.ª edició, s. v. COLERE, diu : «Kat. *colrar un refredat* 'sich erkälten' Barnils, *BDC*, 2,9 ist formell, zu 2057 [COLORARE] begrifflich schwierig». Tant com aprovo la primera part d'aquesta frase — per què suposar un metaplasme del verb COLERE? — desaprovo la segona : si cat. *colrar* [= COLORARE] té els significats 'bräunen, reifen' (*REW* 2057), ¿per què *colrar un refredat*, que el *Diccionari Aguiló* tradueix per 'covar un costipat', no podria contenir un *colrar* 'madurar'? Cf., p. ex., fr. *le ciel commence à se nourrir* 'el cel comença a ennegrir-se, anuncia mal temps' : la idea de 'prenyat de mals' és expressada ací mitjançant 'nodrir', en català mitjançant 'covar' o 'madurar'.

Esp. *andróminas* 'falòrnies, mentides', cat. *andròmines* 'coses o paraules enutjoses', 'trastos, estris', etc.

Avui ja no els derivaria del grec ENDROMIS 'abric gruixut de llana peluda', malgrat l'assentiment de F. de B. Moll, en el *Diccionari català-valencià-balear*, i de Meyer-Lübke, *REW*₃, 2870, per tal com no puc aprovar que hom recorri a mots grecs no testificats enlloc més en romànic; ans crec que es tracta evidentment de l'expressió llatina ANTE OMNIA, que Lamano testifica per a Salamanca en la forma *de antiómina* 'de muy antiguo'. Covarrubias diu de la locució llatina en el sentit de 'ante todas cosas' : «Las amas de estudiantes en Salamanca, y las pasteleras y tenderas la usan.» Aquesta expressió de l'ambient estudiantil i erudit pogué

prendre fàcilment en les esferes populars un matis pejoratiu : hom pot imaginar-se que el llarg discurs d'un magíster pedant, pedantment iniciat amb *ante omnia*, produís un efecte de cosa enutjosa, vella i buida. La deformació del començament del mot no ofereix especials dificultats en mots no populars.

Colònia

LEO SPITZER

Mel de sa cara

Sembla que el *malum* 'poma' sigui un mot que, juntament amb l'arbre, s'hagi propagat pels països meridionals : l'ital. *melo* 'poma', l'esp. *melocotón* 'classe de préssec', *magrana* < MELA GRANATA, etc. En el domini català meridional es noten influències d'aquest corrent del sud, sobretot en les variants dels noms de la *magrana*. Però un mot a Menorca ens ofereix un interès especial: és el *mel de sa casa* 'pómulo'. La semblança dels *poms* de les galtes amb la poma va ésser la causa d'un préstec. Aquests préstecs, però, guarden, sovint, un mot arcaic que ha desaparegut com a continent d'un concepte generador. En el nostre cas, *mel* conserva el mot de l'etapa antiga del concepte *poma*, substituït, molt probablement, pels catalans quan van conquerir l'illa de Menorca.

A. G.

BIBLIOGRAFIA

K. Jaberg und J. Jud, *Sprach- und Sachatlas Italiens und der Südschweiz*. Die Aufnahmen wurden durchgeführt von P. Scheuermeier, G. Rohlfis und M. L. Wagner. — Band II : *Handwerk und Handwerkzeug - Handel - Zahlen - Zeit und Raum - Himmels Körper - Wetter - Metalle*. — Verlagsanstalt Ringier & Co., Zofingen (Schweiz) 1929. — Band III : *Mineralien - Bodengestaltung und Gewässer - Tiere - Jagd und Fischerei - Waldbau und Holzhauergeräte - Pflanzen*. — Verlagsanstalt Ringier & Co., Zofingen (Schweiz) 1931.

El contingut o índex d'aquests dos volums és el que segueix: Vol. II : A) Oficis i eines : I, generalitats. — II, el boter. — III, el calderer i l'adobacossis. — IV, el sabater. — V, el carboner. — VI, el ferrer. — VII, el fuster. — VIII, el pastisser. — IX, el corder. — X, el carnisser. — XI, el mestre de cases. — XII, el moliner. — XIII, el rellotger. — XIV, el sastre. — XV, el picapedrer. — XVI, el baster. — XVII, l'escura-xemeneies. — B) El comerç. — C) Els minerals. — D) El temps i l'espai : I, l'any, les estacions, els mesos. — II, la setmana. — III, el dia. — IV, adverbis de temps. — V, adverbis de lloc. — E) Els cossos de l'espai. — F) Fenòmens atmosfèrics. — G) Metalls.

El vol. III va precedit d'un advertiment sobre el procediment seguit en la preparació dels mapes referents a noms d'ocells, noms d'insectes i noms de plantes, molt difícils d'obtenir en les enquestes tota vegada que els subjectes interrogats confonen sovint les espècies. En fullejar els mapes d'aquest volum hom pot observar fàcilment aquestes confusions i els canvis de noms més sorprenents. Els mapes d'aquest volum, sovint fragmentaris, són d'una valor incomparable per a estudiar el vocabulari de caràcter alpi i el vocabulari de caràcter meridional o mediterrani.

Els materials lèxics reunits en aquest volum estan distribuïts pels següents agrupaments ideològics : A) Minerals. — B) Configuració del sòl i les aigües. — C) Animals : I, mamífers salvatges. — II, rèptils. — III, amfibis. — IV, cucs i molluscs. — V, insectes. — VI, altres artròpodes. — VII, ocells. — D) La caça i la pesca. — E) Selvicltura i eines del tallador. — F) Plantes: I, l'arbre i les seves parts. — II, arbres boscats. — III, bardisses i fruita borda. — IV, plantes i flors boscanes.

En el *BDC*, xvi, 54-71, vaig exposar detalladament els mètodes seguits en la preparació d'aquesta obra monumental (exploració de les localitats, llur elecció, subjectes d'enquesta, qüestionari, etc.). No cal repetir-ho. Sols cal fer avinent que la importància del volum I és encara superada per aquests dos volums presentats esplèndidament. Els problemes de Lexicografia i de Geografia lingüística que s'entreveuen en fullejar els mapes d'aquesta obra són innumbrables : no hi ha mapa que no n'ofereixi una sèrie. ¡Quina quantitat de materials tan abundosa s'hi troba per a l'estudi de la distribució del lèxic fossilitzat en les regions alpines i insulars! Aquells romanistes que van a cercar temes d'investigació a llunyes terres, trobaran en els mapes de l'*AIS* tants de materials com vulguin per a recerques il·limitades. Tinguem en compte que, igualment que l'*AIS*, l'*Atlas linguistique de la France* és una pedrera inexplorada de materials d'incomparable valor per a bastir la història de les llengües romàniques i, sobretot, llurs vicissituds.

Per al romanista català l'*AIS* té encara un altre aspecte més suggestiu : és el de conèixer *de visu* la influència extraordinària exercida pel català damunt els dialectes sards.

Max Leopold Wagner, en un article intitulat *Los elementos español y catalán en los dialectos sardos*, *RFE*, ix, 221-265, va estudiar detalladament la influència d'aquestes dues llengües sobre el sard. Posteriorment hi ha tornat a insistir en *Studien über den sardischen Wortschatz*, 1930, especialment en les pàgs. 147-155. En el *BDC*, x, 140-144, vaig reunir *Els elements catalans en el sard*, i posteriorment en el mateix *BDC*, xvi, 61-71, vaig remarcar una sèrie de catalanismes incorporats en el sard, seguint els mapes del *AIS*.

A continuació, resseguint els elements catalans incorporats en

el sard, en els mapes dels vol. II i III, indicaré alguns dels catalanismes més notables, tot reservant-me per a un estudi sobre *La llengua i la cultura del Mediterrani occidental* el tractar extensament de la influència catalana en el vocabulari de la navegació i pesca, en els noms dels vents i dels peixos, en el lèxic de la vinya i de l'olivera.*

200. *gli arnesi*. — *şaş aınaş* (Bitti); el mot *ferramentas* amb una sèrie de variants fonètiques, provinent del català *ferramenta*, castellà *herramienta* compareix per tota l'illa de Sardenya.

201. *il bottaio*. — La influència del vocabulari de les arts i oficis catalans es deixa sentir intensament a Sardenya. En tenim una prova en aquest mapa en la forma *su mastru e kúpaş* (Nuoro). Aquest aspecte de la influència de les arts i oficis catalans sobre les de Sardenya ha estat demostrada extensament per M. L. Wagner en *RFE*, IX, 236 i ss.

207-209. *il calzolaio*. — Wagner, *Ib.*, 238, ha demostrat que molts dels termes del sabater són de procedència catalana *şu şa-battèri*, per exemple, que compareix en part de l'illa, com són catalans *móju* 'motllo' i *punèa* 'punxa', com és també de procedència catalana el mot *puncúda* 'è acuta' (Escalaplano) del mapa 209.

211. *il carbonaio*. — La forma *su grabonèri* (Cagliari) és, sense cap mena de dubte, de procedència catalana.

213. *il fabbro*. — Wagner, *Ib.*, 237, ha constatat que molts termes de ferreria són a Sardenya de procedència catalana, igualment que les formes *şu mastru verrèri* (Nuoro), *şu verrèri* (Láconi).

219. *il falegname*. — Wagner, *Ib.*, 237, assenjala l'origen català dels mots sards *fusteri* 'fuster', *biga*, etc. En la localitat 973 compareix la forma *su vustèri* al costat de *şu mástru* (Bitti).

221. *dal tetto*. — *de şsa deuláda* (Busachi) 'de la teulada'; *reulára* (Cagliari).

224. *le tenaglie*. — *is tanállas* (Mógaro).

225. *la pialla*. — La garlopa del fuster és coneguda en mallorquí per *sa plana*. Aquesta forma és la que compareix en sard: *şa prána* (Fonni).

* Sota aquest aspecte és molt interessant el treball de H. CORAY, *Bodenbestellung, ländische Geräte, Ölbereitung, Weinbau und Fischerei auf den liparischen Inseln (Volkstum und Kultur der Romanen, III, 149 ss.)*.

226. *i trucioli*. — Els tafetans, o flocs que surten del ribotar la fusta, són coneguts en mall. per *ses borrymballes* i en sard per *sa borrymbàlla* (Escalaplano).

227-228. *succhiello, il succhiello* (piccolo). — El tub o barrina de foradar la fusta és conegut en certs indrets de Catalunya per *la barrina* (Martorell, etc.); en sard és *sa errina* (Bitti), *sa virrina* (Fonni), etcètera, 'tribinella'.

229. *menarola*. — El filaberquí català també ha penetrat en el sard, on és conegut amb el nom de *su žirabarkinu* (Perdasdefogu).

230. *il chiodo*. — El clau és a Sardenya *unu žáu* (Ploaghe), *šu kráu* (Bitti), *su gráu* (Macomer).

232. *due assi*. — El representant d'aquest mot a Santu Lurgiu no pot ésser més català : *duas táulas*.

233. *cavicchio*. — El seu representant és també ben català : *ša búncá de linna* (Désulo).

238. *la madia*. — Els forns de Sardenya tenen el mateix tipus que els forns catalans, gairebé desapareguts. No és cosa estranya, per tant, que molts noms del pastar siguin de procedència catalana: *ša žónk e suižere* (Ploaghe), que no és més que un *concu*, català *conca*. Com també són tipus de pastera idèntics als catalans els dibuixats en els nombres 6, 10, 11 i 12.

240. *il tirabrace*. — Aquesta eina del forner és coneguda per *sa bála* (Macomer), català *la pala*.

241. *il fruciandolo*. — L'escombra de netejar el forn és coneguda per *ša škóva* (Mógoro).

244. *il macellaio*. — El carnisser, ofici vil en l'Edat mitjana, és també de procedència catalana a Sardenya : *su granattšéri* (Escalaplano).

248. *la sugna*. — La xulla té un nom ben català a Sardenya: *su sažinu* (Cagliari).

251. *lu mugnaio*. — El molí, que és gairebé sempre de sang a Sardenya, és també de procedència catalana; ho indica el nom del moliner : *šu mulinžeri* (Mógoro).

253. *macina*. — A Sardenya la mola és coneguda per *ša mōla* (Ploaghe), que, possiblement, és de procedència catalana.

254. *macinare*. — També és segurament de procedència catalana a *mnōlle* 'moldre' (Láconi).

255. *la farina*. — El mot *sa vërra* 'farina' (Láconi), que únicament compareix a Sardenya, és el mateix que el cat. *farro*, amb el qual ha d'estar relacionat.

256. *fior di farina*. — És possible que el mot sard per la farina *la şmula* (Bitti) sigui un provinent del cat. *sèmola*.

257. *la crusca*. — El vocabulari sard, ple de manlleus catalans i italians, conté un cert lèxic extraordinàriament arcaïtzant. En tenim un exemple en el *su frúfere* (Macomer), on tenim una supervivència del llatí FURFURE.

264. *la sarta*. — Wagner, *Ib.*, 238, registra una sèrie de mots sards referents al sastre, d'origen català. Cal afegir a aquests *sa kosidóra* 'la sastressa' (Dorgali).

266. *il sellaiio*. — El nom sard del baster és, sense cap mena de dubte, un mot d'origen català : *şu mástro de imbáostos* (Santu Lussurgiu).

267. *la cigna*. — La influència catalana es reflecteix també en la traducció d'aquest concepte : *una tsintura* (Sassari), *una vđša* (Busachi).

270. *il merciaio*. — El mercader té també a Sardenya un nom d'origen català : *şu negotsiánte* (Santu Lussurgiu). En canvi, el *marxant* 'merciaiolo ambulante' (271), que és a Catalunya un nom d'origen francès, és a Sardenya *unu komercánte* (Macomer).

272. *la bilancia*. — És curiós de constatar com un nom tan italià com *la romana*, 'instrument especial per a pesar', hagi penetrat per mediació del català a Sardenya : *sa romána* (Mógoro).

311. *la primavera*. — La primavera de Sardenya possiblement ha pres el nom de l'estiu espanyol : *su veránu* (Macomer, etc.).

312. *l'estate*. — El nom d'aquesta estació és també d'origen català : *s'istiu* (Macomer).

327. *decembre*. — Entre les denominacions típiques dels mesos de l'any, trobem a Sardenya *lampadas* 'juny'; *triulas* 'juliol' < TRIBULAS; *kabidanni* 'setembre'; *santu aini* 'octubre', de Sant Gavi; *santa andria* 'novembre', de Sant Andreu; *li santi, doña santu* < OMNIA SANCTA 'novembre', 'Tots Sants' i el *nadále* (Macomer), el qual té paral·lels en català : *nadal, mes de nadal*.

335. *domenica*. — El nom espanyol *domíngu* (Villacidro, Sant' Antioco) ha penetrat en el sard per a designar el dia de festa.

340. *la sera*. — L'espanyol *oscuro* és totalment desconegut en

el domini d'Itàlia. En canvi el sard té la forma *iskuriydu* (Sant'Antioco), que, sens dubte, s'hi ha de relligar.

365. *nebbia*. — En la denominació de la boira notem a Sardenya certes influències catalanes : *vumdeca* 'fumassa' (Tempio); *néula* (Macomer), català antic *neula*.

393. *il fulmine*. — El poble defuig d'anomenar el llamp; busca certs palliatius per a anomenar-lo : així a Sardenya s'hi ha introduït el mot castellà *lu ráyu* (Sássari), *unu lámpu* (Busachi). En canvi a Sicília compareix la *saítta* < SAGITTA, igual que en eivissenc : *se sejtete*.

402. *l'argento*. — La forma sarda *sa prátta* (Fonni), per a anomenar l'argent, és, sens cap mena de dubte, *sa plata* 'la plata'.

405. *la latta*. — La llauna va ésser introduïda a Sardenya per catalans. En són una prova *sa láuna* (Láconi); *sa liauna* (Mógoro), *sa láuna* (Perdasdefogu).

429. *il fiume*. — Entre els noms de rius es nota la influència catalana en el sard. En tenim un bell exemple en *ş erriu* (Désulo), *un riu* (Sássari).

448. *il pipistrello*. — Entre els múltiples noms interessants del 'ratapinyat' que compareixen a l'illa de Sardenya hi ha *s'arrata-piñáta* (Cagliari) i su *sórişe pinnádu* (Ploaghe), denominació mig sarda i mig catalana.

458. *la mignatta* 'la sangonella'. — Entre les formes sardes d'aquest mot hi ha *sa zangunéra* (Perdasdefogu), que és un mot d'origen català.

470. *la coccinella*. — Un dels mapes més curiosos és el dels noms del *voliol*; que va acompanyat, en la llegenda, de tota mena de rimes populars, creences, etc. Entre els noms d'aquest insecte hi ha el de *mariçlla* (Busachi), de possible procedència catalana.

480. *la farfalla*. — La papallona, que té innumbrables noms en el domini romànic, té a Ploaghe la denominació castellana *sa maripósa*.

481. *brucco*. — També se sent la influència catalana en el nom d'aquest insecte : *ş orrúga* (Fonni).

482. *la tignola*. — Aquest mot té també a Sardenya un nom català : *sárna* (Cagliari).

497. *la lodola*. — La *sol'lera* mallorquina, l'*alosa* catalana, és coneguda per *sa galándria* (Villacidro), *sa gilándra* (Ploaghe).

509. *la quaglia*. — La guatlla té en el domini romànic les denominacions més extraordinàries. Una d'elles és el d'un nom castellà d'aquest ocell que compareix en el sard : *su drespodrés* (Macomer), del castellà '*tres portrés*'.

513. *un uccello*. — L'ocell és en sard *unu budzòne* (Macomer, etcètera). Aquesta denominació rara de l'ocell s'ha d'explicar, segons totes les probabilitats, pel nom del català occidental de l'ocell : pel *moixó*.

539. *la scheggia*. — La denominació catalana de l'estella *ascla* ha penetrat també en el sard, on és coneguda pel nom *un áskra* (Macomer).

542. *col falchetto*. — Per les il·lustracions i pel vocabulari, aquest mapa és extraordinàriament interessant. El *falchetto* és aquí *sa buddttsa* (Milis), català *podàs, podassa*.

546. *la ritorta*. — El lligall d'un feix pren els noms més curiosos, entre els quals figura *ş sóka* (Bitti), que no és altra cosa que *sa sogà*.

547. *l'accetta*. — Entre els noms curiosos d'aquesta eina que figuren a Sardenya hi ha *s istrðle* (Nuoro), 'la destreal', de procedència catalana. També és coneguda amb el nom *ş strðle manna* 'destreal grossa' (Dorgali).

551. *la mazza di legno*. — Entre els múltiples noms de la maça d'estellar que compareixen a Sardenya, cal fer esment de *su mǎllu* (Mógoro), del català *mall*.

533. *la sega lunga*. — Entre els noms sards d'aquest instrument de serrar en trobem un de molt curiós, *su burduǵiǵu* (Cagliari) que és el cast. *verduguillo*. Demés, ha penetrat també en el parlar d'aquesta illa la forma *şu şerrakku* 'el xerrac' (Sant'Antioco).

554. *la segatura*. — El problema de *serrare, secare* ha tingut repercussions força interessants en el domini italià, les quals poden ésser estudiades a bastament en aquest mapa i en els precedents. Aquí és interessant la presència d'un mot desaparegut, del cat. *bren*: «e. j. sach ah *bren*» (a. 1380, Vall de Ribes, *BRABL*, VI, 470); «I. sach de *bren*» (*Ib.*, 471), que va penetrar en el sard : *su bruin e sérra* (Milis) i també *sa varina de ssa zիրra* (Perdasdefogu).

Si se segueix detalladament, mapa per mapa, aquests dos volums de l'*AIS*, encara es poden trobar moltes altres formes catalanes que han penetrat en els dialectes sards. Les adduïdes són

suficients per a deixar veure fins a quin punt el català, durant l'Edat mitjana, hi va tenir força expansiva.

El camp d'estudi i d'investigació ofert per l'*AIS* és extraordinari : és una font inesgotable de materials que es poden utilitzar sota tots els aspectes. Per la creació d'aquest instrument formidable de treball, els professors K. Jaberg i J. Jud, en companyia de llurs col·laboradors P. Scheuermeier, G. Rohlf s i M. L. Wagner, mereixen tota la reconeixença de la Lingüística.

A. G.